

קכא:

העור והרוטב פרק תשיעי חולין

מסורת הש"ס

(א) [מוספתא אלהות
רפי"ב], (ב) לעיל יט;
(ג) לעיל ג, (ד) [ויקרא יא],
(ה) [ע"א ד"ה השוחט],
(ו) [בטהורס רש"י], (ז) ר"מ
מ"ו, (ח) ז"ל הסם בלא וי"ו.
מהר"מ,

גליון הש"ס

תשוב' ד"ה ופי' וכו' נראה
ל"ה. ע"י לעיל דף קמ"ז ע"ב
מוד"ה ומי:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה מהו שמעיל
וכו' היה הוא ומצלת או
דלמא:

מוסף רש"י

[illegible]

שפוסט לעמא עומאס חמורא. אדס זיגדיס אס יחללה הילק אינע
 זיכע הכשר דילפינן מורעים. ועמאס דמחשבה משום דקמא
 לא לאכילה קיימא זככפריס קיימין שאין גרייס לאכול עפות אכל
 זככריס תנן (עומאס פ"ג משנא א) דלן זיכריס מחשבה דקמא לאכילה
 עיזדי כוכביס עומאס: אמר חוקיס.

שמי ממתיני דנמפרכסת קיימין
שעדין אין נח טומאה חמורה אוספה
נמי שמה לא תכלה לדי טומאה חמורה
שכרי הוא יכול לגוררה לגירורם
דקיס פחומיס פחומיס מכית עד
שתכלה כלה ושכז לא טעמא טומאת
נבלות אבל נבלת שף טהור כבר
מתה ורואיה לטמא טומאה חמורה:
ומי אמר חוקיה כפי. אלמא סבירא
ליה לחוקיה הא דתנן דאין טומאת
נבלות במתפרכסת: שטט כה.
נעמאה: אינה לאכרים. אין צן נח
מחה עליה משום אבר מן החי וכו'
בטורה דליכא מידי דלשראלי שרי
ולעוד כוכבים אקור ואפילו רבי
יוחנן מדי כה בטורה: א"ל. מודה
חוקיה דלינה טעמאה כבילה ואפי'
שומרת לבני נח דלאה מכלל חיה
ולכלל מתה לא באת ובטומאת נבלות
כתיב) וכי ימות: דפי רב אושעיא
כוויסי. דאקורה לבני נח: מטמאה
טומאת אולנין. אס נעפה שכר
וחורה ונעפה כחולית הוליל וישראל
שחטה שחטה מעליהם ויחשב עליה
להאכילה לעוד כוכבים כדפרישית
עליה: כבורה מן החי. ומטמא מיד
כאלה מן הטורף דלמרי' כהאי פירקא
(קתן דף קסא:) אבר מן החי טעמא
כנבלה: וכשר הטורף ממנה כפורש
מן החי. אין זו טומאה דכשר הטורף
מן החי טהור ולהכי היו יוצאין שמה
שאקור לבני נח: אפילו לאחר שמה
נפש. הוליל ומתח מתיחא והיינו כה

יומין: שעת כה אחד אינא מטמא
 טומאא אכולין. דלח אשמן הימ
 אכילה בדכותה לא לשרא לא לגני
 נח וכן נצתה יעודה מפרכס:
 מטמא טומאא אכולין. הויל רס:
 הימ אכילה בדוגמא אס שעת
 ישרא השמא נמי מהיל לא כך
 מחשבת עובד כוכבים לזקק ישרא
 לשמא אול: בתוסא שלי עוש
 אופא ערפא: כגון חגי קנא: שעת
 ישרא. וגמר עובד כוכבים הויל
 וגמר ציד עובד כוכבים ערפא:
 יפא יפא. יומא מבצר אחר מפני
 שלא הפסיק דמו ללחא וכשמותי
 נצלה בתוכה לפי כשבהמה מוילא
 כשהא היא מתאכלת ומוילא דמא
 יפא: ומתמין לה עד שפלא נפשא
 דתמיא בלרצת מיתוס (מגדליה) 97

קרא יען לא מאלען על דעם וואסמאכט דרען צעלעם היא: **אחד עובד**
לעובד כוכבים לילעם מידי ליערשלא שרי ועשעד כוכבים אסור.
יען זה הישר ליערשלא לעובד כוכבים ממי לא מעשעד דמיה היא:
נשיא. זכר או עובד לרשעא: **עובד רבי אלעזר**. (א) ממעמידי ישראל
זכור היא דכח משה אין זה טומאה: **שם זה או דרם מהו**.
א. הלכתא קא דייק טויל האי הכשר שחיתא בטוהרה: **מהו שחיל**
ועלעג כלים בחיים והרי היא נאכל המת מהו שחיל עליהן כדאמין
לא. זה נעמאש מחי כיון דלית טומאה טומאה (א) נבלות חיה
הוא. וערשלא בטוהרה לן מיניש לן דודאלי אינה מללע וואס ואל
זה טומאה של כלום אלמא חיה היא: **אל טמאש וואס אוכלין**
חומרא: **חייב**. מיתה צמוד וחסאט צווג: **והוא שנקפו**. דגלי
מ אחר הפסע לא הוילי ועטו מחלה ועשה עור מו לא דער הי
ין טמאש טומאה אוכלין (לעיל עו) אחרי ששאר קר אכל לשיה שר לא:
פלוגא

הואיל ויבול אגורדה ולהעמדה על פחות מביית. פיה שמו
לחומתה בחמיסות קטנות פחומות מחית עגורה מפרכת
ולא היה צורך לפרש ק"ל אלא אפילו חמיסות גדולות וכללד שלא יהיו
אגרים דבשר מן הדין לא מטמא דמאמר לקמן בפרקין (דף קס"ח) ועל
ההנלה הוא דקאמר צריך ששייר

וְיִמְקִיד עַל (עוֹמֶמָה) פְּתוּחַ מִתִּיבִּי:
וְלִהְיוֹת עֲלֵי פְתוּחַ סְבִיבִי.
וְאִם הִשְׁמַל נִמִּי
סוֹפִי לִטְמַל טוֹמָמָה תְּמִוּרִי דְלִילִי
מִנְטֶרֶךְ לִיָּה עִם חֲזִי זִית אֲחֵר מִטְמַל
כְּדֹמָם ר' דָּס שְׁמִיעָה (כִּרְחוּחַ דָּק כֵּל).
וְיִזְלִי דִהֶסֶם בְּנִגְלָה שְׁמֵתָה לְגַמְרִי מִמִּי
לְיוֹרֵךְ אֲכָל הֵכָל הוֹאִיל וְסוֹפִי לִטְמַל
טוֹמָמָה חֲמוּרָה אֲשֶׁר שְׁמֵתָה שְׁלִירֵנָה
לְכִיתִי עַל אֲמִירָה: **וְאִם** חֲזוּקָה הִבִּי.
חֲזוּקָה אֲחֻזָּקָה **יִנְחָה** לִיָּה לְאֻשְׁקִי
אֲעִיג דְּהוּי מְזִי לְאֻשְׁקִי בְּלֹא הִבִּי
מִמִּתְנַסֵּיךְ דְּקִמְנִי אֲכָל לֹא טוֹמָמָה
נִגְלִיתִי אֲחֻזָּקָה דְּלִמָּר מִתָּה הִיא:
נִחְרָה אִם בִּיה שְׁמִיעָה שֶׁ בְּכֹחַ
הִיעִי נִמִּי אִין מִטְמָמָה
טוֹמָמָה אוֹלְכִין דְּקִמְנִי גִבִּי שִׁמְעִי כֵּה
סִימֵן אֲחֵר אֲלֵה מִשּׁוֹם דְּלֵה עֵשֶׂה כֵּה
דְּרֶךְ שְׁמִיעָה נֶקֶט הִיא לִישָׁנָה לְטוֹמַר
נִגְרָה **יִנְחָה** פְּשׁוּט דְּלִין כֵּה טוֹמָמָה
בְּלֹל מִין דְּלֵה עַל כֵּךְ דְּרֶךְ שְׁמִיעָה:
וְעוֹבֵד כּוֹכְבִּים שִׁשְׁתּוֹם בִּהְמָה

שְׁתָּצָא נִפְשָׁהּ בִּישׁוּט
 אֵינָה מִטְמָאָה טוֹמָא
 טוֹמָאָה שֶׁל כָּלּוּם יוֹ
 בְּהֵמָה טְהוֹרָה לִישְׂרָאֵל
 טוֹמָאָה אוֹכְלִין אַבְל
 הַפֶּרֶשׁ מִמֶּנָּה כְּפֹרֶשׁ
 מִמֶּנָּה כְּפֹרֶשׁ מִן
 וּאִפִּילוּ לְאַחֵר שְׁתָּצָא
 אוֹ רוֹב אֶחָד אֵינָה מִ

נחרה אין בה טומאה של כלום ^השחט עובד כוכבים כב
טרפה ובא ישראל וגמרה כשרה שחט ישראל בין במקור
ובין במקום שאין עושה אותה טרפה ובא עובד כוכבים
^ההרצה שיאכל מבהמה קודם שתצא נפשה חוץ
שחיטתה ומולחו יפה יפה ומדיו יפה יפה וממטין לה ע
אחד עובד כוכבים ואחד ישראל מותרין בן מסייע ל
דאמר רב אדי בר אבין א"ר יצחק בר אשיין הרצה ש
מבית שחיטה ומולחו יפה יפה ומדיו יפה יפה וממטין
אחד עובד כוכבים ואחד ישראל מותרים בו בעי ר' אל
מיהו א"ל הווא סבא הכי א"ר יוחנן צריכה הכשר שחיטה
למאי אמר רב שמואל בר יצחק בריקת סכין בעא
שששת מהו שתציל על הכלועין שבתוכה א"ל ממי
הכלועת א"ל אינה מטמאה טומאת נבלות ולא תציל איהר
שבתוכה שבתוכה דהא מטמאה טומאת אוכלין ^ההה
מטמאה טומאת נבלה: רבי יהודה אומר האל [^ההוא
^ההוא שכנסו ואמר רב הונא 'שני חצאי ויתים שישנן על

א. מנין לאוכל מבהמה קודם שהלא נפשה שהוא בלא תעשה שהאמר
כוכבים ואחד ישראל מותרים בו. והואיל ומוותר ישראל הותר א
אכל הכן לעיל שחשית מותרים וכן שחשית עוד כוכבים בטעורה
תמעיט ליה לרב ארי. הא דקתני שאף העובד כוכבים מותר בו: ו
בטעמא ועוד כוכבים בטעורה דטעמא דמשתיין לה אכולא משום
הי נעמיה ולא טעמא. כבמה טעורה. חזילו מטרסר לחכמי: לי
בעל הכלותין שפכוה. ישראל בטעמא ועוד כוכבים בטעורה ומפרסכ
בבמה התקשה (ועל דף עא:) בלע טעמא טעורה ונכנס חלה
היא (א) או דילמא כיון דמטעמא טומאת אורליין אינה מלאת דלאו בלי
חכמה מותרת ועוד כוכבים בטעמא פשיטא לן דמלאת הואיל ואין
אחלהמה מזה היא: ומלאת. תמעיט: אמר אבי אינה מלאת בו.
דמעיט דלא טעמא שפיקרא אכל נתכנס מחליו (א) וכן שפיקרא שפיק
בשר לטעמא אורליין הוא דמחליו מחשבה לטעמא אכולא חלפיו עור ש

עין משפט
נר מצוה

ל א ב ג ד מ"י פ"ג
מח' שומלת זולמן
הלל ד'
ל א מ"י פ"ד מלכות
שחטת הל' י' טושי"פ
י"ד פ"ג ט' טפ"ז
ל א ו מ"י פ"ה ש"ל ב'
תגד זולמן קל' טושי"פ
י"ד פ"ד מ'
ל א ז מ"י פ"ז פ"ב מח' שומלת מח' הל' ב'
ז מ"י פ"ח מלכות
זאטור ונהל הל' ב'
מ א ט מ"י פ"ח מח' ש"ל זאטור העומות
הלל ב'
ט ב י מ"י פ"ח הלל ב'
ט ב י מ"י פ"ח הלל ב'

שיטה מקובצת

6) מטמאה טומאה
אוכלים. ג' ע"י חס'
לעיל דף כ"ב: 3) וטעמא
דצריכה מחשבה משום:
ג) אבל בכריכים תנן
בכורות דאין צריכין:
ד) ולהכי נאמר כפרש מן
החי שאסור: 5) בעי ר"א
מיתנא: 6) כיון דאיהא
מטמאה טומאה [נבלת]
חיה היא ופועלת או דלמא:
ז) אבל נהבס מאילוי כנן
שהביסורא תענית או
חיה אחר העופות: